

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 18 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 535

ΕΝΑΣ ΛΛΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν ΓΙΑΝΝΙΟΣ. 'Η ἐφημερίδα «Δις» (τέλα:).

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. 'Η κοπέλα κι ὁ θάνατος.

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ. Π. ραμύθι.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Τὸ κατέλι τῆς Φυλῆς.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΙΚΙΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εἶμουν βασιλοπούλα μιὰ φορὰ,
ὡρὴν καὶ με' ὅμοια μ' αὐτὲς ποὺ λέν τὰ παρμηθία,
κ' εἶχα τὴν ποίησι στὰ μαλλιά μου τὰ σγουρὰ
καὶ τὸν αὐγερινὸν εἶχε στὰ στήθεα.

Καὶ ζοῦσα σ' ἓναν πύργο μακρυνὸ
ποὺ ὁ βασιλιάς πατέρα μου εἶχε πάρει,
νικώντας παντοδύναμο ἐχθρὸ
καὶ κτεροῦσα ἐκεῖ τὸ παλημάρι,

ποῦ, ὥς ἔλεγαν, θάρχυναν με' καιρὸ
ἀπὸ μιὰ μακρυμένη πολιτεία,
καβάλλα στὸ ἄλογό του τὸ λαμπρὸ,
γιομάτο ἐμπορῶν καὶ γοητεία.

Κι ἀπὸ τὸ δῶμα τὸ βασιλικό,
ἀκόμα μες στῆς νύχτας τὸ σκοτάδι,
ἐγύρουν μ' ἓνα βαθὺ παλιὸ
νά ξεχωρίσω κίποιον τοῦ σημάδι.

Τὶ δίχως νὰν τὸ νιώσω, μυστικὰ
ἀγάτηται τὸ μακρυμένο καβαλλάρι
ποὺ διάβαινε λαγκάδια καὶ βουνὰ
κ' ἐρχότανε γυναίκα νὰ με' πύρη.

Μὰ ξάφνω φτάνει μήνημα βαρὺ
στὸν πύργο μας, μιὰ βουρκομένη μέρα,
— «Ποτὲς τὸ παλημάρι δὲ θάρθη,
τὸ παλημάρι ἐτέθανε κεῖ πέρα».

Καὶ γώ, συνειδημένη πιά νὰ ζῶ
μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸ προσιένω,
κατάλαβα μεγάλο χαλασμό
καὶ κλείστηκα στὸν πύργο τὸ θλιμένο.

Μὰ ἀγάλια ἀγάλια ρήμαξε κι αὐτὸς
καὶ ὅλα τριγύρω τ' ἀγαθὰ μου,
κι ὁ αὐγερινὸς ἐσβύστηκε θαμπὸς
κ' ἡ ποίησι ἐχάθη ἀπ' τὰ μαλλιά μου.

Κι ὁ δράκοντας, ἄλλοι καὶ τρισαλοί,
μ' ἄρπαξε τὴν κορὼνα ἀπ' τὸ κεφάλι
καὶ σ' ἓνα δάσος μ' ἔρριξε γυμνή
νὰ τριγυρνῶ με' τ' ἄρρωστο φεγγάρι.

Καὶ δὲν πεθαίνω κ' ἔρχονται φορὲς
ποὺ ἡ καρδιά μου ἡ πονεμένη
τρέμει κατὰν ἀπ' τῶν δέντρων τίς σκιές
σὰν κατὰ ἀγκύρια νὰ προσμένη.

Κι ὡς γέρνω πρὸς τῆς λίμνης τὰ νερά,
τὸ φεγγαρίσιο φῶς μοῦ ὑφαίνει
γύρω ἅτ' τὴ χλωμασμένη μου θωριά
σὰ μιὰ παλιὰ κορὼνα ραγισμένη. . . .

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΣΑΑΔΗ. — Ἦθα ἓνα πλοιοπαῖδο νὰ προσεύχεται
στὸν τάφο τοῦ πατέρα του. Πιὸ πέρα, προσευχότανε, τὸ ἴδιο,
στὸν τάφο τοῦ πατέρα του, ἓνα φτωχόπαιδο.

Τὸ πλοιοπαῖδο εἶπε στὸ φτωχόπαιδο :

— 'Ο τάφος τοῦ πατέρα μου εἶναι ὅλος ἀπὸ μάρμαρο
πολύτιμο καὶ τὴν ἐπιφάνειαν γράμματα ποὺ χάραξε κάποιος λαμ-
πυρίζουν ἀπὸ μακριά, γιατί τὰ στόλισα με' περουνέδες καὶ
με' ρουμπίνια. Πόσο φτωχὸς εἶναι ὁ τάφος τοῦ δικου σου
πατέρα ! Εἶναι ἀπὸ τοῦβλα ποὺ μόλις τὰ σκεπάζει, λίγος
ἀσβέστης.

'Ο γιὸς τοῦ φτωχοῦ ἄκουε κ' ἔσπερε εἶπε :

— Σώπα ! Γιατί αἰεὶν στὴ Δευτέρα Παρουσία, πρὶν ὁ
πατέρας σου προφτάσει καὶ παραμερίσει τὸ μάρμαρο ποὺ
τονὲ βαρφαίνει, ὁ δικός μου θὰ βροῖσκειται στὸν Παράδεισο.
'Όλοι ξέρο με πὼς οἱ φτωχοὶ δὲν πεθαίνουν παρὰ γὰ νὰ
γνωρίσουν τὴν ἀγάπην.

«Ὅσο λαφρότερο εἶναι τὸ φόρμα τοῦ γαϊδάρου, τόσο
γρηγορώτερα πηγαίνει.

«Ὁ φτωχὸς φτάνει ἐλαφρὸς στὴν πόρτα τοῦ θανάτου,
ἐνῶ ὁ λούσιος, ὁ τεμπέλης, ὁ ἐγωϊστὴς, πάει σαρνάρμενος.

«Ὁ φυλακισμένος ποὺ λευτερώνεται, ἀΐζει κατὰ περισ-
σότερο ἀπ' τὸν 'Ελεῖν ποὺ φυλακίζεται».